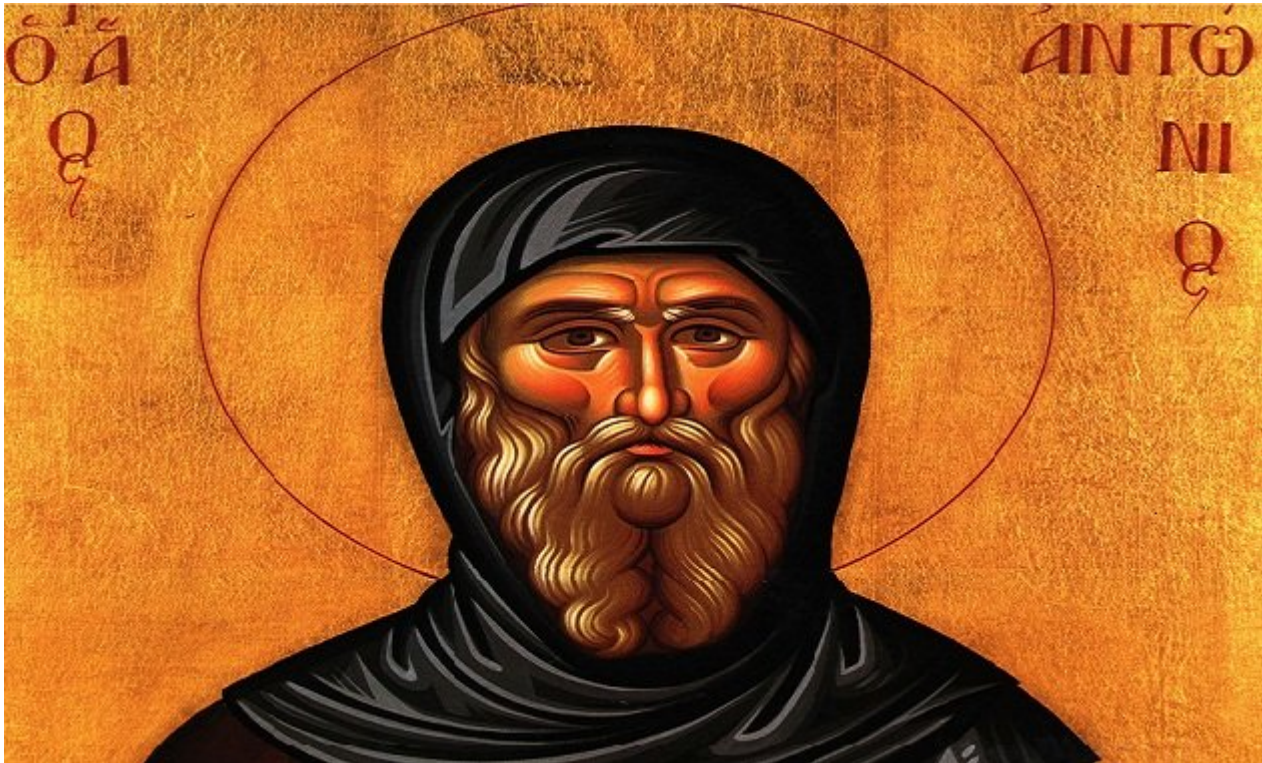

Εκκλησιαστική Ακρίβεια & Οικονομία Δ΄. Η Διάκριση

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

[Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ. π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης](#)

Η ορθή ποιμαντική χειραγώγηση διασφαλίζεται, όταν ο πνευματικός πατέρας έχει την ικανότητα να διακρίνει τις θείες από τις δαιμονικές ενέργειες. Η διάκριση θεωρείται στη νηπτική παράδοση από τις σπουδαιότερες αρετές. Ο άγιος Κασσιανός ο Ρωμαίος διηγείται ότι, στη σκήτη της Θηβαΐδας είχαν συγκεντρωθεί πολλοί γέροντες και συζητούσαν για την τελειότητα της αρετής και πως μπορεί να φυλαχθεί ο μοναχός από τις παγίδες του πονηρού, για να προσεγγίσει τον Θεό. Ο καθένας κατέθετε τη δική του γνώμη δίδοντας την πρώτη θέση σε κάποια αρετή. Άλλοι πρόβαλαν τη νηστεία και την αγρυπνία, άλλοι την αγνότητα, την ακτημοσύνη και την καταφρόνηση των υλικών αγαθών, ενώ άλλοι την ελεημοσύνη και διάφορες άλλες αρετές. Όταν πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας με τη συζήτηση, τελευταίος μίλησε ο Αββάς Αντώνιος. Όλες οι αρετές είναι απαραίτητες είπε, αλλά δεν επιτρέπεται να δώσουμε σε αυτές τα πρωτεία, διότι πάντα υπάρχει ο κίνδυνος της πλάνης, είτε από την υπερβολή είτε από την έλλειψη. Η διάκριση ως «οφθαλμός της ψυχής και λύχνος», «πάσας τας ενθυμήσεις και τας πράξεις του ανθρώπου διερευνώσα, διαστέλλει και διαχωρίζει παν φαύλον και απάρεσκον Θεώ πράγμα και μακράν αυτού ποιεί την πλάνην»²⁹. Χωρίς το

χάρισμα της διακρίσεως καμιά αρετή δεν μπορεί να είναι ασφαλής μέχρι τέλους. Έτσι η διάκριση «πασών των αρετών γεννήτρια και φύλαξ υπάρχει». Με τη γνώμη του οσίου Αντωνίου συμφώνησαν και οι υπόλοιποι πατέρες³⁰. Η αρετή της διάκρισης πρέπει να κοσμίει ιδιαίτερα τον πνευματικό πατέρα. [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)